

HỒI THỨ HAI TRĂM LINH BẢY

BA THÍCH KHÁCH GIẾT LÀM GIAN TẶC

Quy nhĩ nương nói:

- Ai mượn người giúp đỡ? Chỉ cần đưa bọn ta đến gặp Hoàng đế rồi lập tức người được buông tha. Những việc về sau không liên can gì đến người.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hay lắm! Vậy xin cứ thế. Tại hạ nói trước: khi gặp Hoàng đế ba vị động thủ cho thật mau lẹ. Nếu còn đánh nhau với bọn thì vạ là hồng bét đấy. Đoàn thị vệ trong cung kếp đến mỗi lúc một đông. Ba vị dù giết được mấy trăm tên cũng khó mà đụng đến một sợi lông của Hoàng đế. Vậy cần ra tay giết Hoàng đế trước khiến cho trong cung náo loạn. Không chừng chúng ta có thể nhân lúc nhốn nháo mà chuồn được là khéo.

Quy nhĩ nương gật lên:

- Cái đó bọn ta thừa hiểu, người bắt tất phải chỉ giáo. Đi lẹ lên! Đừng mồm năm miệng mười nữa.

Vi Tiểu Bảo dẫn ba người đi về phía cung Từ Ninh.

Quy Chung ngó thấy trong vườn hoa lắm công xanh hạc trắng rất lấy làm hứng thú.

Vi Tiểu Bảo vừa chỉ trỏ vừa giải thích, nói không ngớt miệng. Gã cố ý kéo dài thời gian được khắc nào hay khắc ấy.

Quy nhĩ nương tuy nóng ruột, nhưng nghĩ tới con suốt cuộc đời bịnh hoạn đau khổ, lại chẳng còn sống được mấy chốc nữa, nên trước khi lâm tử mục để hấn khoan khoái trong lòng, không nỡ giục giã làm cho hấn cụt hứng.

Đi được một lúc, bỗng ngó thấy một đoàn người ở phía xa xa từ cung Từ Ninh đi ra. Đoàn người này khiêng hai cỗ kiệu.

Quy nhĩ nương nói:

- Tránh sang một bên!

Một tay dắt Vi Tiểu Bảo, một tay dắt Quy Chung, mù lạng người ẩn vào sau giàn mầu đơn.

Quy Tân Thụ lánh sang bên kia giàn hoa. Đoàn người mỗi lúc mỗi lúc một đến gần. Vi Tiểu Bảo nhìn rõ người đi đầu là tên thái giám ở phòng Kinh sự. Phía sau là hai cổ kiệu, một cổ của Hoàng thái phi, một cổ của Hoàng thái hậu. Hai bên kiệu đều có một tên thái giám phù trì. Sau kiệu cũng có thái giám che tàn bằng lụa vàng. Sau cùng là mấy chục thái giám và cung nữ, cùng hơn mười tên túc vệ nội ban.

Thông thường Thái hậu đi lại trong Hoàng cung vẫn không có thị vệ đi theo. Đây chắc là Hoàng đế được tin báo động nên phải thêm thị vệ canh giữ cho chắc chắn.

Vi Tiểu Bảo chợt động tâm cơ, nói ngay:

- Kiệu đi trước là của Hoàng đế Thát Đát. Hoàng thái hậu ngồi ở kiệu sau.

Vợ chồng Quy Tân Thụ thấy đoàn người nghi trọng oai nghiêm lại ở cung Từ Ninh đi ra dĩ nhiên cũng cho là Hoàng đế cùng Thái hậu, bất giác trống ngực đánh thình thình. Cả hai người đều nhìn con, vẻ mặt ôn nhu từ ái.

Quy nhị nương khẽ nói:

- Hải nhĩ! Trong cổ kiệu đi trước có Hoàng đế ngồi. Chờ họ tới gần, hể nghe ta quát một tiếng "động thủ" thì ba người chúng ta động thủ đập cả người lẫn kiệu cho tơi bời hoa lá.

Quy Chung cười đáp:

- Được rồi! Vụ này chơi thú đây.

Vi Tiểu Bảo thấy kiệu tới gần, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, gã tự nhủ:

- Họ đánh chết Hoàng thái phi thì tiểu Hoàng đế chẳng phải quan tâm. Dù cho chúng đánh chết luôn cả Thái hậu cũng không sao.

Thái giám phòng Kinh sự miệng không ngớt hô: "Tránh ra! Tránh ra" để dẹp đường.

Quy nhị nương thét lên:

- Động thủ!

Ba người đều nhảy xổ lại. Cử động rất thần tốc như cơn cuồng phong đột ngột lướt tới.

Mấy tiếng binh binh nổi lên rùng rợn! Ba người sáu tay đều phong chuồng đánh vào cổ kiêu đi trước.

Quy Tân Thụ và Quy nhị nương còn sợ chưa đánh chết được Hoàng đế, lập tức rút trường kiếm ở sau lưng ra đâm lia lịa vào trong kiêu bốn năm nhát. Mỗi lần rút kiếm ra đều thấy máu tươi đầm đìa. Như vậy thì người ngồi trong kiêu đó đến mười mạng cũng không thoát chết.

Bọn thị vệ theo sau kinh hồn tang đờm quát tháo âm ỹ, rút khí giới ra xông lên cản trở.

Quy nhị nương hô lớn:

- Thành công rồi!

Tay trái mục dắt con chạy tắt về phía Bắc.

Quy Tân Thụ thi triển kiếm pháp của phái Hoa Sơn chạy trước mở đường. Bọn thị vệ ngăn cản làm sao nổi ba nhân vật khủng khiếp này?

Bọn Quy Tân Thụ chạy về phía tây cung Thọ Khanh theo lối đi trong luống hoa.

Bọn cung nữ cùng thái giám hoảng hốt kêu la rối loạn cả lên.

Chỉ trong khoảnh khắc, bốn mặt chuông trống vang trời. Bao nhiêu cửa ngõ trong cung đều đóng chặt và cài then lại.

Bọn túc vệ nội ban cũng như trong đoàn thị vệ trong cung Hoàng cung nghiêm gia phòng thủ các mấu chốt giao thông.

Tiếp theo ngoài tường vây nội phủ, Hộ quân doanh, Tiền phong doanh, Kiêu kỵ doanh đều kiếm tuốt cung dương dầy đặc như kiến, phòng thủ nghiêm mật, tưởng thiên binh vạn mã cũng chẳng thể nào đánh vào được.

Vì Tiểu Bảo thấy ba người nhà họ Quy giết chết Hoàng thái phi đã tưởng là thành công, cướp đường trốn chạy, gã mừng rỡ vô cùng liền ở phía sau giàn hoa chạy ra lớn tiếng quát:

- Hết thấy không được nhốn nháo! Phải bảo vệ Hoàng thái hậu là điều khẩn yếu.

Bọn thị vệ đang rối loạn như rắn không đầu, đột nhiên thấy Vì Tiểu Bảo xuất hiện chỉ huy, liền bình tĩnh trở lại.

Vì Tiểu Bảo hô lớn:

- Các người hãy vây quanh ngự kiệu của Thái hậu, hễ thấy thích khách đến xâm phạm, hết thấy phải liều chết ngăn chặn.

Bọn thị vệ đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh!

Vì Tiểu Bảo đoạt lấy một thanh đao ở trong tay thị vệ, cầm giơ cao lên, lớn tiếng:

- Bữa nay chúng ta phải tận trung báo quốc, liều mình bảo vệ Thái hậu. Dù hàng ngàn hàng vạn thích khách xông vào, chúng ta cũng phải rang giữ cho thánh giá Thái hậu được an toàn!

Quần thị vệ lại đồng thanh đáp:

- Xin tuân lệnh!

Chúng thấy Thị vệ tổng quản Bá Tước đại nhân oai phong凛冽, đốc dą trung trính, coi chết như không, đều nổi lòng khâm phục, nghĩ thầm:

- Tuy gã còn nhỏ tuổi, nhưng phong độ đáng mặt cao nhân đệ nhất.

Mười mấy tên thị vệ liền bao quanh ngự kiệu của Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo lại nhìn bọn thái giám quát to:

- Các người làm gì mà nhộn lên thế? Sao không vây thành một vòng đai thứ hai. Nếu thích khách phạm giá là ta chặt những cái đầu rể tiền của các người đó.

Bọn thái giám và cung nữ đều nghĩ bụng:

- Cái đầu của mình tuy chẳng đáng gì, nhưng để người ta chặt mất một cách hồ đồ cũng uổng đời người.

Chúng lại thấy gã cầm đao múa tít nét mặt oai nghiêm, không dám trái lệnh, đều răm rắp tuân theo, vây thành một vòng tròn bên ngoài hàng rào thị vệ. Mấy tên sợ quá đến té đái vãi phân.

Vi Tiểu Bảo hạ cương đao xuống chạy tới trước ngự kiệu của Thái hậu, miệng hô:

- Nô tài là Vi Tiểu Bảo cứu giá chậm một bước, khiến thánh giá Hoàng thái hậu phải một phen kinh động. Nô tài kính cẩn xin hoàng thái hậu vạn an. Bọn thích khách đã bị đánh đuổi đi rồi.

Bỗng nghe Thái hậu ở trong kiệu lên tiếng:

- Hay lắm!

Vi Tiểu Bảo thò tay vén một góc rèm kiệu lên, ngó thấy Thái hậu sắc mặt lợt lạt, nhưng hớn hở tươi cười. Bà gật đầu lia lịa ca ngợi:

- Vi Tiểu Bảo ! Người hay lắm! Người hay lắm! Lại cứu tap hen nữa.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thái hậu thánh thể bình yên khiến nô tài mừng rỡ khôn xiết.

Gã từ từ buông rèm xuống, quay lại bảo hai tên thị vệ:

- Các người chạy mau đi bẩm báo Hoàng thượng là Thái hậu thánh thể bình an để Hoàng thượng khỏi lo âu.

Hai tên thị vệ lĩnh mệnh chạy đi.

Vi Tiểu Bảo dặn theo:

- Các người trình thêm kẻ nô tài là Vi Tiểu Bảo cung thỉnh Hoàng thượng thánh thể an khang. Bọn thị vệ liệu mình hộ giá, đánh đuổi thích khách phải rút lui rồi.

Bỗng nhiên Thái hậu khẽ hô:

- Vi Tiểu Bảo !

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dạ! Có nô tài đây!

Thái hậu khẽ hỏi:

- Hai người ở trong kiệu trước chết cả rồi ư?

Vi Tiểu Bảo sửng sốt:

- Hai người?

Thái hậu đáp:

- Người thủ ngõ xem và hãy coi chừng!

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, trong lòng rất lấy làm kỳ tự hỏi:

- Sao lại hai người? Việc gì mà phải coi chừng?

Gã chạy lại cổ kiệu trước mở rèm lên coi bất giác rú lên một tiếng "úi chao" rồi buông rèm xuống, lùi lại mấy bước. Hai chân gã nhún ra xuýt nữa ngã lặn xuống đất.

Nguyên trong kiệu máu thịt bầy nhầy và đúng là hai xác chết. Một là giả Thái hậu Mao Đông Châu và một là con người béo chùn béo chụt lại lùn tịt. Đúng là Cao Tôn Giả. Hai người ôm nhau mà chết.

Mao Đông Châu chết ở trong kiệu chẳng có chi là lạ, vì Vi Tiểu Bảo vừa áp giải mụ đến cung Từ Ninh để trình Thái hậu, nhưng còn Cao Tôn Giả ở đâu tới đây? Hai người này sao lại ngồi trong kiệu của Hoàng thái phi và do Hoàng thái hậu bồi tiếp để đưa đi đâu?

Gã định thần lại chạy đến trước kiệu Thái hậu khẽ bẩm:

- Khỏi bẩm Thái hậu! Hai người đó chết cả rồi, chết một cách hồ đồ, chết không thể sống lại được nữa.

Thái hậu cười hì hì nói:

- Hay lắm! Chúng ta trở về cung Từ Ninh. Cả cổ kiệu kia cũng khiêng đi theo và cấm mọi người không được mở rèm dòm ngó.

Vĩ Tiểu Bảo dạ một tiếng rồi truyền lệnh cho đoàn tùy tùng. Chính gã phù tri ngự kiệu của Thái hậu.

Tới cung Từ Ninh, Vĩ Tiểu Bảo mở rèm kiệu đỡ Thái hậu bước ra.

Thái hậu lại ngó gã mỉm cười nói:

- Người hay lắm!

Vĩ Tiểu Bảo cũng đáp lại bằng nụ cười. Gã tự nhủ:

- Ta có gì hay đâu? Thái hậu tuy lớn tuổi rồi nhưng tướng mạo còn xinh đẹp lắm.

Thái hậu vẫy tay vờn gã theo vào tẩm điện.

Vĩ Tiểu Bảo trống ngực đập thành thành. Bất giác mặt gã đỏ bừng, miệng lẩm bẩm:

- Trời ơi! Vụ này không xong rồi. Thái hậu khen ta hay không ngót miệng. Phải chăng bà muốn tat hay thế lão Hoàng gia? Giả Thái hậu ngày trước cho sư ca giả làm cung nữ, lại có Cao Tôn Giả chui vào trong chân. Bây giờ mà chân Thái hậu cũng muốn ta giả làm cung nữ thì thật rầy rà.

Thái hậu ngồi ở mép giường xuất thần hồi lâu rồi nói:

- Việc này thật nguy hiểm vô cùng, ta hoàn toàn trông cậy ở nơi người giúp ta.

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài đã chịu ơn cao đức cả của Thái hậu cùng Hoàng thượng thì dù có phải tan xương nát thịt cũng không đủ đền đáp.

Thái hậu gật đầu nói:

- Người là kẻ tận trung Hoàng thượng tin dụng người là điều hạnh phúc cho chúng ta.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Thái hậu cùng Hoàng thượng đã gia ơn cho nô tài, nô tài chỉ biết hết đạo trung trinh, tận lực vì chủ mà thôi.

Gã khấn thầm trong bụng:

- Xin Ngọc Hoàng Đại Đế cùng Đức Quan Thế Âm Bồ Tát phù trì cho, xui khiến Thái hậu đừng bắt tiểu tử làm giả cung nữ.

Thái hậu lại ngó Vi Tiểu Bảo mà cười. Nụ cười của bà khiến gã càng hồi hộp. Đồng nghe bà nói:

- Người đem hai tên phản tặc đã bị đâm chết đó và cổ kiêu kia đốt cháy thành tro đi. Có điều người phải giữ kín, không được tiết lộ nữa lời với ai. Vừa rồi bọn thị vệ, cung nữ và Thái giám ngoài đường trường...

Bà nói tới đây lộ vẻ trầm ngâm rồi dừng lại.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Xin Thái hậu yên lòng. Nô tài đã có cách khiến chúng khùng khiếp đến trung tiện cũng không dám đánh nữa.

Thái hậu chau mày lắm bầm:

- Thằng này ăn nói thô tục.

Rồi bà bảo gã:

- Vụ này người làm được ổn thỏa, sẽ có chỗ tử tế đó.

Vi Tiểu Bảo thỉnh an rồi đáp:

- Nô tài xin dụng tâm hành động. Nếu để người tiết lộ một chút tin tức gì ra thì Thái hậu chặt thủ cấp này đi.

Thái hậu nói:

- Có thể ta mới yên dạ. Người đi đi !

Vi Tiểu Bảo cả mừng đập đầu lui ra.

Gã vừa ra khỏi cung Từ Ninh đã ngó thấy vua Khanh Hy ngự giá đi tới. Bỗng mặt nhà Vua có đến mấy trăm lính túc vệ phòng thủ nghiêm mật.Ốố vệ sĩ hôm nay so với ngày thường nhiều gấp mấy lần.

Vi Tiểu Bảo đứng tránh sang bên đường.

Nhà vua đã ngó thấy gã rồi liền cất tiếng gọi:

- Tiểu Quế Tử ! Người hãy đứng đây chờ ta.

Vì Tiểu Bảo vâng lời. Gã biết nhà Vua đến vấn an Thái hậu. Trong lòng không ngớt tự hỏi:

- Tại sao Cao Tôn Giả lại ẩn vào cỗ kiệu của Thái phi? Vụ này thật là kỳ lạ!

Gã đợi chừng nửa giờ thì thấy Vua Khanh Hy từ trong cung Từ Ninh đi ra. Nhà Vua kêu Vì Tiểu Bảo đi theo về điện Dưỡng Tâm. Ngay dưới bọn thị vệ cùng thái giám ra ngoài rồi đóng cửa lại.

Lại thấy nhà Vua chau mày bước lui rồi lại bước tới trong điện, hiển nhiên ngài đang suy nghĩ việc gì khó giải quyết.

Vì Tiểu Bảo không khỏi xao xuyến trong lòng.

Vị Hoàng đế này ngày một lớn tuổi, uy thế cường thịnh. Vì Tiểu Bảo những lần sau gặp ngài cảm thấy thêm phần úy kỵ, mỗi thân mật giảm bớt đi. Gã không dám đùa cợt đông càn như trước nữa. Sau một lúc lâu, nhà Vua lên tiếng:

- Tiểu Quế Tử ! Có một việc khiến ta không biết cách giải quyết cách nào?

Vì Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng tâm thần thông tuệ đến Gia Cát Lượng cũng phải cam bẻ thua kém. Chủ ý của Hoàng thượng nhất định cao minh tốt bậc.

Vua Khanh Hy nói:

- Vậy mà có lúc Gia Cát Lượng cũng hết phép. Người đã làm được ba việc công lớn mà ta chưa thưởng cho việc nào.

Ngài dừng lại một chút rồi tiếp:

- Việc thứ nhất là người bắt được Mao Đông Châu. Việc thứ hai là người thuyết phục hai đội binh mã xứ Mông Cổ và Tây Tạng chịu đầu hàng ta. Vừa rồi người lại đánh chết bọn phản bạn giải cứu Thái hậu. Đó là việc thứ ba. Tuổi người còn nhỏ, ta đã gia phong đến Bá Tước. Ta chẳng thể phong đến Vương Tước ngay được.

Nhà Vua nói tới đây nổi lên tròng cười khanh khách.

Vì Tiểu Bảo biết Hoàng thượng muốn khôi hài. Gã cả mừng liền tâu:

- Mấy việc này đều là nhờ hồng phúc của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Nếu nói về công lao thì chính là công của Hoàng thượng. Đáng tiếc ở chỗ Hoàng thượng chẳng thể tự phong quan cho mình. Nếu không thì phen này Hoàng thượng được thăng lên ba cấp.

Nhà Vua lại cười ha hả nói:

- Hoàng đế tuy không thể tự thăng quan cho mình, nhưng từ xưa đến nay đã có nhiều vị Hoàng đế thích tự gia tôn hiệu cho mình. Khi gặp việc đáng mừng, tỷ như thắng được mấy trận nhỏ mọn, lại thêm mấy chữ tôn hiệu. Tuy là do bọn thần tử cung thỉnh mà thực ra chính Hoàng đế tự trát váng vào mặt cho mình. Ngay cả đến những vị chân chính Hoàng đế mà tự cao tự đại đã đáng tức cười. Huống chi những ông hôn quân vô đạo cũng lấy tôn hiệu là "Thần thánh văn võ", "khoan nhân duệ trí" gì gì một tràng dài. Những vị Hoàng đế càng hồ đồ vô sỉ thì tôn hiệu càng dài dòng, chẳng biết hổ thẹn chi hết.

Nhà Vua lại nói tiếp:

- Những bậc thánh quân như Nghiêu Thuấn có thêm tôn hiệu gì đâu? Người đời sau vì lòng tôn sùng bắt quá chỉ thêm vào một chữ "Đại" như Đại Thuấn, Đại Vũ. Làm Hoàng đế mà tự biết mình được mấy phần, tất không chịu cái tôn hiệu dài đến mấy chục chữ.

Vĩ Tiểu Bảo nói:

- Vậy ra Điều Sang Dũ Thang không gia phong tôn hiệu cho mình. Hoàng thượng cũng là Điều Sang Dũ Thang dĩ nhiên không thêm gì nữa. Có điều nô tài nhận thấy sau khi bình xong Ngô Tam Quế mà Hoàng thượng chẳng thêm tôn hiệu gì cho vẻ vang tất không tránh khỏi sự thua thiệt.

Vua Khanh Hy cười hỏi:

- Làm sao mà thua thiệt ?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Đánh dẹp Ngô Tam Quế rồi, Hoàng thượng đại phong công thần, khao thưởng ba quân. Từ trên xuống dưới ai cũng được thăng quan phát tài. Còn chính Hoàng thượng chẳng những không được thăng quan mà còn phải mở kho lấy vàng thoi bạc nén, khuân hết rương này qua rương khác đem ra tiêu xài vào công cuộc

bình định giang sơn, gia phong quan tước đến phá sản mà chẳng lợi gì, sao lại không thua thiệt?

Nhà Vua cười nói:

- Vì người ít học vấn chẳng hiểu chi hết. Tảo trừ Ngô nghịch, thiên hạ thái bình, trăm họ an cư lạc nghiệp. Chủ người thắng quan phát tài là ở chỗ đó.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- À ra thế đấy!

Nhà Vua lại nói:

- Có điều sau khi bình định Ngô nghịch rồi, quân thần nhất định thỉnh cầu đưa tôn hiệu ra những con khỉ con tiều Đại vương gì gì. Khi hữu sự chúng chẳng vì ta ra sức, chia sẻ lo âu. Chờ lúc đại công cáo thành chúng mới lớn tiếng nịnh bợ.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Chẳng việc gì là Hoàng thượng không nhìn thấy trước. Chúng ta cứ lẳng lặng chờ tới lúc bấy giờ coi mấy ông quan cung thỉnh Hoàng thượng tự thăng quan cho mình để vạch mặt bọn "luôn dít đại vương".

Nhà Vua cười đáp:

- Phải đấy! Khi đó lão gia sẽ đá vào dít con mẹ nó.

Rồi Vua tôi trông nhau mà cười.

Quả đúng như lời tiên liệu của Vua Khanh Hy: sau khi bình định Ngô Tam Quế rồi, quân thần thi nhau ca tụng công đức, thỉnh cầu Hoàng thượng thêm tôn hiệu vào. Cách nịnh bợ kẻ không xiết được.

Nhà Vua liền hạ dụ :

- " Tuy đã bình xong phản tặc nhưng vết thương chinh chiến chưa phục hồi. Quân thần cần phai tu dưỡng hơn nữa, hết lòng phủ tuất quân dân, rộng tuyên đức hóa. Chúng ta lấy liêm khiết làm căn bản để đi tới cuộc thái bình thịnh trị. Nếu mình tự kể công lao, khoe khoang đạo đức, chỉ mong thăng thưởng là đáng hổ thẹn".

Trong thượng dụ Vua Khanh Hy đưa ra những lời rất nghiêm khắc mà quần thần vẫn u mê tâm tối, cho là nhà Vua giả ý khước từ, lại dâng biểu xin nêu tôn hiệu.

Vua Khanh Hy liền hạ dụ lần thứ hai:

- " Từ thuở nhỏ trăm từng đọc sách, nhận ra những vị nhân quân từ xưa đến nay thật là ít ỏi, nên thường tự răn mình. Trẫm chỉ sợ đơn sai trách nhiệm mà phải ráng khép mình vào khuôn khổ của cần lao. Nửa đêm có người tấu báo cũng phải khoác áo dậy liền. Đó là lo cho trăm họ. Nay trước hết trẫm phải noi gương thanh khiết. Thiên hạ chưa được nhân kang vật phụ thì Vua tôi chẳng có công trạng chi hết. Nếu trẫm tự phong tôn hiệu, thăng quan cho các khanh là điều đáng hổ thẹn, chứ chẳng vẻ vang gì".

Quần thần tưởng bộ đít ngựa không ngờ vỗ vào chân nó bị đá học máu mồm. Chỉ dụ đưa xuống, ai nấy xám mặt như tro tàn, không dám nhắc tới việc thượng gia tôn hiệu nữa.

Câu chuyện trên là việc về sau, nơi đây xin hãy tạm gác.

Vua Khanh Hy lại cười nói:

- Các vị Hoàng đế tự gia tôn hiệu cho mình rất nhiều, chẳng có chi là lạ. Tại triều Minh, Chính Đức Hoàng đế mới lắm chuyện kỳ...

Vì Tiểu Bảo nói ngay:

- Nô tài được gặp vị Vua này mấy lần rồi.

Nhà Vua lấy làm kỳ hỏi:

- Người đã gặp được Chính Đức Hoàng đế mấy lần rồi ư ? Người nói chuyện mộng mị chẳng ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Nô tài được thấy ở trên sân khấu trong vở tuồng "Mai Long trấn". Chính Đức Hoàng đế tuần du Giang Nam gặp một cô gái bán rượu ở Mai Long trấn. Cô này tên gọi Lý Phượng Thư, dung nhan xinh đẹp, Hoàng đế liền liếc mắt đưa tình...

Vua Khanh Hy cười nói:

- Đó chính là Đức Hoàng đế bản tính thích cải trang ra ngoài tuần du. Câu chuyện Lý Phượng Thư có thật cũng nên. Điều ta muốn nói là Chính Đức Hoàng đế không thích tự gia tôn hiệu mà lại ưa phong quan cho mình. Hoàng đế tự phong là "Tổng đốc quân vụ Uy Võ đại tướng quân tổng binh quan".

Vua Khang Hy dừng lại một chút rồi tiếp:

- Mỗi khi gặp chuyện nhiều nhương tâm thương, Vua Chính Đức cũng hạ dụ: "Nay Bắc khấu xâm phạm biên thù, trẫm đặc phái Tổng đốc quân vụ Uy Võ tướng quân Tổng binh quan Chu Thọ thống lĩnh lục quân lên đường Bắc phạt"

Nhà Vua kể tiếp:

- Chu Thọ là danh tự của Chính Đức Hoàng đế. Hoàng đế đánh trận thất bại cũng bảo là đại thắng, dấy công hân mã rồi hạ thánh chỉ gia phong cho mình làm Trấn Quốc Công, thêm bổng lộc năm ngàn thạch gạo.

Vì Tiểu Bảo cười ha hả nói:

- Ông này làm Hoàng đế không muốn, lại đòi làm Trấn Quốc Công, Thế thì thú thật!

Vua Khang Hy lại cười nói:

- Khi ấy quần thần nhất tề phản đối vì lẽ Hoàng đế tự gia phong Trấn Quốc Công là phải truy phong tổ tiên ba đời. Hoàng đế tự xưng là Trấn Quốc Công thì không sao, nhưng tổ tiên ba đời của Hoàng đế đã làm Hoàng đế rồi nhất định không chịu giáng cấp. Ai can gián cũng mặc, Chính Đức Hoàng đế nhất định đòi làm Trấn Quốc Công. Về sau lại mấy lần tuyên bố lập thêm công trạng, tự phong mình làm Thái Sư. May mà Đức Hoàng đế mất sớm, không thì cứ thăng quan mãi, có ngày chính mình lại thoán vị của mình.

Vì Tiểu Bảo nghe nhà Vua nhắc tới hai chữ "thoán vị", gã không dám nói nhiều chỉ bật mấy tiếng cười khô khan.

Nhà Vua lại nói:

- Chính Đức Hoàng đế làm lắm chuyện hồ đồ khiến trăm họ cực khổ. Dĩ nhiên chính Hoàng đế đã là người bất hảo, nhưng một phần cũng bởi bọn thái giám và thần tử kề cận đưa ông đến chỗ bại hoại.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Dạ dạ! Hoàng đế tội bại ưa thu dụng gian thần và thái giám tội bại. Còn hảo Hoàng đế chỉ dụng những hảo thái giám và trung thần.

Nhà Vua lắc đầu đáp:

- Cái đó không nhất định. Bên mình hảo Hoàng đế cũng có gian thần và thái giám tội bại. Nhưng Hoàng đế mình miễn thì có bị che mắt trong lúc nhất thời, sau sẽ khám phá ra những điều thâm hiểm giảo quyệt của bọn gian thần.

Vi Tiểu Bảo lại dạ luôn mấy tiếng nhưng trống ngực gã đánh hơn trống làng.

Vua Khang Hy bỗng hỏi sang chuyện khác:

- Tên gian phu của con tiện nhân Mao Đông Châu danh tự là gì ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Người ta kêu hắn bằng Sáu đầu đà, còn tên thật thì nô tài cũng không rõ.

Nhà Vua hỏi:

- Hắn mập ú và tròn ủng như trái banh mà sao lại kêu là bằng sáu đầu đà?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài nghe nói nguyên trước kia hắn vừa cao nghệu vừa ốm nhất, nhưng sau hắn uống độc dược của Thần Long giáo chủ, thân hình co lại biến thành lùn tịt và béo chùn béo chụt.

Nhà Vua hỏi:

- Sao người biết hắn cùng Mao Đông Châu ẩn trong kiệu của Thân Thái phi và uy hiếp Thái hậu đưa bọn chúng ra khỏi Hoàng cung?

Vi Tiểu Bảo trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, bụng bảo dạ:

- Trước Hoàng thượng đã bảo ta sai người đánh chết phản tặc, giải cứu Thái hậu, lập nên công lớn. Bây giờ ngày lại nói hai người đó ẩn trong kiệu Thái phi và uy hiếp Thái hậu đưa ra khỏi cung, thì dường như ngày chưa biết việc ba người nhà họ Quy đến đây hành thích. Hoàng thượng không biết là may. Ngài mà biết ra tất mở cuộc điều tra và mình không khỏi bị liên quan. Bây giờ bọn Quy gia chạy

thoát được cũng hay, bị bắt sống cũng thế, hay bị người đánh chết rồi cũng vậy, chung quy không thể dẫu vụ này được, Có điều ta biết nói sao đây?

Nhà Vua thấy gã ngần ngừ không đáp liền giục:

- Sao? Người có điều chi không nói ra được ?

Vĩ Tiểu Bảo vội đáp:

- Không, không. Nô tài rất lấy làm kỳ là tại sao hai tên phản tặc kia lại ngồi trong kiệu của Thái phi. Vụ này nô tài nghĩ đến bể óc cũng không ra, muốn xin Hoàng thượng khai thông.

Vua Khang Hy nói:

- Ta hỏi người trước: sao người biết người ngồi trong kiệu không phải là Thái phi mà chỉ huy bọn thị vệ tập kích ngự kiệu?

Vĩ Tiểu Bảo tự nhủ:

- Té ra Hoàng thượng tưởng bọn thị vệ trong cung đã giết Sấu đầu đà và Mao Đông Châu. Vụ này rồi sau thế nào cũng vỡ lẽ, Chi bằng ta nói thẳng trước ra là hơn.

Gã liền đáp:

- Nô tài tội đáng muôn thác. Xin Hoàng thượng khoan thứ cho.

Gã nói rồi quì mọp xuống đất.

Vua Khang Hy chau mày hỏi:

- Làm sao ?

Vĩ Tiểu Bảo liền đáp:

- Nô tài vâng chỉ dụ Hoàng thượng áp giải tên phản nghịch Mao Đông Châu đến cung Từ Ninh để trình Thái hậu. Khi nô tài trở ra, đi qua vườn hoa thì đột nhiên sau tòa núi giả có tiếng động. Ba người mặc sắc phục thị vệ cùng thái giám nhảy xổ ra, chúng bắt nô tài đưa đi kiếm Hoàng thượng. Ba tên này võ công rất cao cường. Suýt nữa mấy ngón tay của nô tài bị bọn chúng bóp nát.

Gã nói tới đây giơ tay trái lên. Quả nhiên năm ngón tay đều sưng vù và tím lại.

Nhà Vua hỏi :

- Bọn chúng tìm ta làm chi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Ba tên này nhất định là bọn thích khách do Ngô Tam Quế phái đến. Nô tài bị chúng bóp chết cũng đành, chẳng khi nào chịu dẫn bọn chúng đến phạm giá. Vừa may... không, không phải vừa may, mà là vừa đúng lúc loan giá Thái hậu cùng Thái phi đi tới. Ba tên thích khách kia thật là hồ đồ. Chúng tưởng Hoàng thượng ngồi trong kiệu Thái phi, liền xông lại hành hung. Quả nhiên Thái hậu cùng Hoàng thượng hồng phúc tày trời, chúng không bao giờ đụng được đến long thể, mà lại giết chết bọn phản tặc. Hiện giờ không hiểu ba tên thích khách kia bị đoàn thị vệ đâm chết hay bắt sống rồi. Nô tài xin đi điều tra về tâu thánh thượng.

Nhà Vua hỏi:

- Chưa chắc ba tên thích khách kia hồ đồ, không chừng người đã chỉ điểm cho chúng. Phải vậy chăng? Người nghĩ tới để thích khách phạm giá vào mình ta thì chẳng thà lừa chúng động thủ hại Thái phi còn hơn. Bọn chúng một khi động thủ rồi tất không gia hạn đến ta nữa, đồng thời cái mạng nhỏ xiu của người cũng không đến nỗi chết oan, có đúng thế không ?

Vì Tiểu Bảo thấy nhà Vua nói huych toẹt tâm sự của gã ra. Gã biết rằng có chối cãi cũng không được , chỉ dập đầu lia lịa.

Vua Khang Hy nói:

- Người chỉ điểm cho thích khách sát hại Thái phi đáng lẽ phải chém. đầu, nhưng xét lại người đối với ta có ba phần trung ái...

Vì Tiểu Bảo vội nói:

- Không phải chỉ ba phần, mà là mười phần, trăm phần, ngàn phần, vạn phần.

Nhà Vua mỉm cười hỏi:

- Có chắc thế không ?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Chắc lắm! Nhất định là chắc lắm.

Vua Khang Hy giơ chân khế đá vào đầu Vi Tiểu Bảo , cười nói :

- Con mẹ nó ! Đứng dậy đi!

Vi Tiểu Bảo sợ toát mồ hôi, đập đầu mấy cái rồi đứng dậy.

Nhà Vua lại cười nói:

- Người lập được ba công trạng lớn lao, trước ta nghĩ mãi không biết thưởng cho người bằng cách nào, bây giờ ta tính xong rồi. Người chỉ điểm cho thích khách hành hung phạm thượng, ra dạ bất thần. Ta cũng không phạt người nữa. Công kia chuộc lại tội này. Thế là xong hết.

Vi Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Vụ này tỷ như Hoàng đế đánh bài cầu với nô tài. Bàn trước nô tài thắng, bàn sau Hoàng thượng được. Như vậy hòa cả làng là phải. Hoàng thượng không ăn nô tài mà cũng không phải giam tiền.

Gã tự nhủ:

- Chẳng thắng quan thì đừng. Không lẽ Hoàng đế còn phong ta làm Uy Võ đại tướng quân hay Trấn Quốc Công ? Dù có làm đến Thái sư ta cũng không màng. Ngày trước Đường Bá Hổ điểm mặt hai con của Hoa Thái sư là Hoa đại và Hoa nhị đều ngu ngốc. Bây giờ ta làm Vi Thái sư sinh ra hai đứa con là Vi Đại và Vi Nhị cũng nát bét. Như vậy thật là vô phúc.

Lại nghe nhà Vua nói:

- Tên tặc tử vừa lùn vừa mập bụng tâm thật là nguy hiểm, giảo quyệt. Hắn thấy nhân tình bị người bắt không cách nào cướp lại được, liền đoàn ra tất người sẽ đưa xuống cung Từ Ninh để Thái hậu phát lạc. Hắn liền mạo hiểm lần đến cung Từ Ninh phạm thượng tác loạn, uy hiếp Thái hậu. Hắn chỉ mong được ngồi vào cỗ kiệu của Thân Thái phi do Thái hậu thân hành đưa ra cửa cung là hai tên phản nghịch đều chạy thoát. Hắn có ngờ đâu ma đưa lối quỷ đem đường, lại gặp người chỉ điểm bọn thích khách tấn công cỗ kiệu Thái phi, hạ sát hai tên phản tặc.

Bây giờ Vi Tiểu Bảo mới tỉnh ngộ, gã nói:

- Té ra là thế! Thái hậu cùng Hoàng thượng hồng phúc tày trời, miệng thế gian nói qua không sai.

Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Thảo nào lúc ta đưa mù điểm đến ra mắt Thái hậu, nét mặt bà lắm lì tựa hồ ta mắc nợ bà ta ba trăm vạn lạng bạc. Thì ra lúc đó Cao Tôn Giả đã ẩn trong tấm điện, chắc là hẩn nấp ở phía sau giường của Thái hậu.

Gã nghĩ tới đây bất giác miệng lẩm bẩm:

- Sau khi mù điểm già bị bắt, Cao Tôn Giả lần mò đến đây đã mấy ngày rồi. Trước kia gã lại giả làm cung nữ kề cận mù điểm già nên đường lối trong cung hẩn đã thuộc lòng. Không hiểu hẩn ngủ trên giường Thái hậu mấy đêm rồi. Hẩn nghĩ ra kế này thật là tuyệt diệu.

Bất giác gã la thầm:

- Trời ơi! Hồng to rồi! Cao Tôn Giả và Thái hậu, một trai một gái, ở chung phòng với nhau mấy ngày trời, biết đâu họ chẳng có trò kỳ khôi? Tội nghiệp cho lão Hoàng gia đội mũ nhà sư ở trên Ngũ Đài Sơn mà còn bị cấm sùng trên đầu.

Vi Tiểu Bảo mãi nghĩ vẫn vơ, chẳng nói năng gì.

Vua Khang Hy dĩ nhiên không đoán ra được ý niệm thô tục của gã. Ngài cười nói:

- Hồng phúc của Thái hậu và ta lớn thì phước khí của người cũng không nhỏ.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bản nhân nô tài vốn không có phước khí, nhưng châu hầu Hoàng thượng lâu ngày mới dính được một chút phước khí của Hoàng thượng mà thôi.

Nhà Vua cười khanh khách hỏi:

- Quy Tân Thụ ngoại hiệu là Thần Quyền vô địch, bản lĩnh rất ghê gớm. Có đúng thế không ?

Nhà Vua vừa cười vừa hỏi câu này mà Vi Tiểu Bảo tưởng chừng nghe tiếng sét nổ giữa trời xanh. Người gã lão đảo, hai chân nhún ra, ấp úng:

- Cái đó...cái đó...

Nhà Vua cười lạt nói:

- Thiên phụ địa mẫu, phản Thanh phục Minh, Vi hương chủ. Người thật là lớn mật !

Vi Tiểu Bảo tưởng chừng trời xoay đất chuyển. Trong đầu gã náo loạn cả lên. ý niệm đầu tiên của gã là thò tay vào ống giày rút dao trủy thủ. Nhưng rồi gã tự nhủ:

- Y biết hết cả rồi. Y đã hỏi ta câu này là vắt bài xuống chiếu để so hơn thua với ta. Dĩ nhiên y đã chuẩn bị sẵn sàng. Huống chi y mặc bài y trong mình, ta phóng dao đâm y cũng không chết. Hơn nữa võ công y lại cao cường hơn ta.

Gã liền quì xuống la lên:

- Tiểu Quế Tử chịu đầu hàng. Xin Tiểu Huyền Tử tha mạng cho.

Gã hô ba tiếng Tiểu Huyền Tử khiến nhà Vua lập tức nghĩ tới ngày trước cùng gã tỷ võ chơi đùa. Đồng thời bao nhiêu kỷ niệm đối với gã hiển hiện lên đầu trong đầu óc.

Bất giác nhà Vua buông tiếng thở dài nói:

- Người... người lừa gạt ta giỏi quá!

Vi Tiểu Bảo đập đầu lay như té sao, miệng nói:

- Nô tài tuy mình ở Thiên Địa Hội mà lòng vẫn trung thành với Hoàng thượng. Nô tài xét mình thật chưa làm một chút gì đáng thẹn đối với Hoàng thượng.

Vua Khang Hy cất giọng nghiêm khắc:

- Người mà có chút lòng phản bội thì ta còn để người sống đến ngày nay ư?

Vi Tiểu Bảo nghe giọng nói nhà Vua đã có chút cởi mở, vội đập đầu tâu:

- Hoàng thượng là Điều Ước Dũy Thanh, tranh sáng cùng Gia Cát Lượng. Nô tài cũng hết lòng trung nghĩa để sánh với Quan Vân Trường.

*** vietkiem.com ***